

χρυσῆ πονήματος, τῆ ὁποῖς τὸ ὄνομα κεχάραται
 χρυσοῖς γράμμασι, κοντὰ εἰς ἓνα Μισοχρημροέκιον,
 εἰς ἓνα Βόλφιον, εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθανασίας· ἢ τη-
 λικαύτη ποιότης τῆ Βιβλίου εἰς τοσσίχον ὄγκον, αἱ
 εἰς τόσας διαλέκτους μεταφράσεις, αἱ τόσαι ἔπειτα
 ἐκδόσεις, ἀδυνατίζουσι κάθε ἐδικήν με σύρασιν· τὸ
 μόνον ὅπερ μοι λείπεται εἶναι, νὰ δώσω λόγον τῆς με-
 τεφράσεως· ἀλλ' εἰς τῆτο παρακαλῶ, ὅσοι ἐλλόγι-
 μοι ἄνδρες, τῆ κοινῆ καλῆ κηδόμενοι,

„Κραγέται δὲ Κο-

λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.

Ἀναλαμβάνοντες εἰς νῦν, πῶσον δύσκολον εἶναι
 νὰ μεταφέρῃ τις εἰς μίαν διάλεκτον νέας ιδέας, νὰ
 γένωσι μετριώτεροι δικασαὶ τῆς μεταφράσεως· δὲν
 εἶναι ὁ καιρὸς ἔτος διὰ νὰ ὀνοματομαχῶμεν, τῶν
 πραγμάτων ἡμῖν ἀντιληπτέον· βέβαια ὁ δυνάμενος
 χρυσὸν καὶ βύσσον περιβάλλεσθαι, δὲν ἐνδύεται ποτὲ
 ῥάκη ἐκῶν· ἦν λοιπὸν ἐπόμενον, ἢ μήτε νὰ ἀρχίσω
 παντελῶς, ἢ νὰ ἀπαιτῆται τὸ ὑπὲρ δύναμιν· τὸ
 πρῶτον εἶναι ἀπάνθρωπον, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τῆ δέ-
 μιδι καὶ τοῖς ταύτης θεραπευταῖς πάντη ἀπᾶδον· ἐγὼ
 τελευταῖον οἶδα καλῶς, ὅτι τὲς ἐκπίπτοντας συρίζου-
 σιν καὶ μαρίζουσι· ἀλλὰ καὶ τὲς μὴ ἀγωνιζομένους αὐτοῖς
 μὴ σεφανωμένους παρὰ τῆ Θεμισοκλέους ἀκηκοῦς, ἔρ-
 ριψα τὸν πρῶτον τετονὶ κύβον, καὶ εἰμὲν κατ' εὐχὴν,
 καὶ ἐπὶ τὲς λοιπὰς χωρήσω, εἰδ' ἔ· (ὃ μὴ γένοιτο) ἀλλὰ
 πάντως ἔξω τὴν συνειδήσιν καθαρεύουσαν, ἔρρωθε.

Ἄν. Γ. Ἀρχιδ. Μηλιώτης

ἐκ Μαγνησίας τῆς Δημητριάδος.